

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.251 van 28 juni 2011
in de zaak A. 194.763/X-14.473.**

In zake : 1. Alain VERBEKE
 2. Els VERHOYEN
 3. de g.c.v. BV LA GRACIEUSE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter Flamey en Pieter Jan Vervoort
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de gemeente HERENT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Wim De Cuyper
 kantoor houdend te 9100 SINT-NIKLAAS
 Vijfstraten 57
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
 regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michel van Dievoet
 kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
 Boomstraat 14, bus 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

de n.v. “ALL PROJECTS & DEVELOPMENTS”
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Bouckaert en Jan Roggen
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 november 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 30 maart 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herent waarbij aan Gerard Meulemans de verkavelingsvergunning wordt verleend voor een terrein aan de Schaffelkantstraat te Herent, kadastraal bekend sectie I, nrs. 189/r, 187/f (deel), 187/g (deel) en 188/c (deel).

II. Verloop van de rechtspleging

2. De tweede verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 25 maart 2010. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tweede verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 juni 2011.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Van Noten, die loco advocaten Peter Flamey en Pieter Jan Vervoort verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat

Bram De Smet, die loco advocaat Wim De Cuyper verschijnt voor de eerste verwerende partij, advocaat Filip van Dievoet, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de tweede verwerende partij, en advocaat Karen Van Alsenoy, die loco advocaten Jan Bouckaert en Jan Roggen verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 16 juli 2008 (datum van het ontvangstbewijs) dient Gerard Meulemans bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herent voor een terrein aan Schaffelkantstraat zn, kadastraal bekend sectie I, nrs. 189/n en deel van nrs. 189/c, 187/g, 187/f en 188/c een verkavelingsaanvraag in. Het verkavelingsplan voorziet 13 loten voor open bebouwing (lot 1 t.e.m. 13), 3 restpercelen (lot 14, 15 en 16), een zone voor een elektriciteitscabine (lot 17), een zone voor overdracht aan de gemeente (lot 18), een bezinkings- en een wachtbekken, en de aanleg van wegen.

4. De verzoekende partijen zijn eigenaar van een onroerend goed aan de Heuvellaan 28, dat paalt aan de zuid-oostelijke hoek van de verkaveling.

5. Het voornoemde terrein is, volgens het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgesteld gewestplan Leuven, grotendeels gelegen in woongebied en deels in woonuitbreidingsgebied. Het is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan, noch binnen de omschrijving van een verkavelingsvergunning.

6. Tijdens het omtrent die verkavelingsaanvraag gehouden openbaar onderzoek van 22 augustus tot 22 september 2008 worden er meerdere bezwaren ingediend. Onder meer in de bezwaarschriften van de eerste en tweede verzoekende partij wordt aangevoerd dat een gedeelte van de beoogde werken in agrarisch gebied moet worden uitgevoerd.

7. Het college van burgemeester en schepenen weerlegt dit bezwaar bij besluit van 3 november 2008 als volgt:

“Het bezinkingsbekken en de gracht ten zuiden van de verkaveling, als oneigenlijk gebruik van het woonuitbreidingsgebied (gewestplan), zijn aanvaardbaar op deze locatie. Riolering en grachten zijn bestemmingsgevoelige (lees: bestemmingsongevoelige) infrastructuren die ten behoeve van de gemeenschap worden aangelegd ongeacht gewestplanbepalingen.

Het bezinkingsbekken en de retentiegracht met te beplanten talud zijn eveneens opgenomen in het voorontwerp van RUP Herbestemmingen ‘Bergen’ als zone in overdruk op de zone professionele landbouw. Dit bezwaar wordt niet weerhouden”.

8. Op 18 november 2008 keurt de gemeenteraad het tracé van de weginfrastructuur goed en beslist dat “de zone opgenomen op het overnameplan, na aanleg van de wegenis- en afwateringsinfrastructuur gratis wordt overgedragen aan de gemeente om in te lijven in het openbaar domein”.

9. Met het bestreden besluit van 30 maart 2009 wordt de verkavelingsvergunning onder voorwaarden verleend.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

10. Bij het versturen van een afschrift van het verzoekschrift tot nietigverklaring aan de eerste verwerende partij heeft de hoofdgriffier melding gemaakt van artikel 21, derde tot vijfde lid van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en van de artikelen 84, 85 en 86 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De eerste verwerende partij heeft haar memorie van antwoord niet met een ter post aangetekende brief, zoals voorgeschreven door artikel 84 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, maar per taxipost aan de Raad van State toegezonden. Anders dan in het geval van de aangetekende zending, behoort het niet tot het wezen van de “express-koerierdienst (taxipost)” dat zij tegen ontvangstbewijs ter post wordt bezorgd. Dit kenmerk vormt het fundamenteel verschil tussen beide zendingen. De aangetekende zending, precies wegens dat specifiek kenmerk, wordt als enige geldige wijze van toesturen van de processtukken aan de Raad van State opgelegd. Aldus heeft de memorie van antwoord geen vaste datum gekregen binnen de in het algemeen procedurereglement bepaalde termijn.

Krachtens artikel 21, vijfde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State wordt de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij ambtshalve uit de debatten geweerd.

V. Bespreking van de ontvankelijkheid van het beroep

11. De verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift dat zij “in antwoord op hun schrijven van 14 september 2009 en niettegenstaande de gemeente ten tijde van het openbaar onderzoek reeds uitdrukkelijk werd gevraagd om verzoekende partijen op de hoogte te brengen van een gebeurlijke beslissing” “slechts op 9 oktober 2009 van het gemeentebestuur vernomen (hebben) dat er andermaal een verkavelingsvergunning werd verleend”.

12. De tussenkommende partij werpt op dat het vernietigingsberoep laattijdig is. Zij wijst erop dat tussen het bestreden besluit en het indienen van het annulatieberoep “niet minder dan 7 maanden (verstreek)”, en “de verzoekende partijen nagelaten (hebben) om stappen te ondernemen om tijdig kennis te nemen van de verkavelingsvergunning niettegenstaande zij tijdens het openbaar onderzoek bezwaar hebben ingediend” en derhalve “ervan op de hoogte waren, c.q. moesten zijn, dat het schepencollege binnen een bepaalde tijdspanne over de verkavelingsaanvraag zou beslissen”. Zij stelt nog dat de eerste verzoekende

partij “een eminent jurist” is en dus “vertrouwd (...) met deze proceduretermijnen”, “redelijkerwijs (...) niet (kon) worden verwacht dat (de gemeente) reeds op (...) het schrijven (...) van de verzoekende partijen dd. 2 oktober 2008, slechts 9 dagen na het openbaar onderzoek, een standpunt had ingenomen over de ingediende bezwaarschriften, laat staan over de verkavelingsaanvraag” en dat de verzoekende partijen “na die eerste brief (...) maanden (hebben) stilgezeten”. Zij besluit dat “er (...) in die omstandigheden slechts sprake (kan) zijn van een patente tekortkoming aan de waakzaamheidsplicht van verzoekende partijen”.

13. De bestreden verkavelingsvergunning diende noch bekendgemaakt, noch aan derden te worden betekend, zodat krachtens artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de beroepstermijn van zestig dagen ingaat met de dag waarop de verzoekende partij er kennis van heeft gehad of geacht moet worden er kennis van te hebben gehad.

Het mag evenwel niet in de macht van een potentiële verzoekende partij liggen, wanneer zij de mogelijkheid heeft kennis te nemen van de bestuurshandeling die zij eventueel met een annulatieberoep wenst te bestrijden, die kennisneming voor onbepaalde tijd uit te stellen en daardoor de aanvangsdatum van de termijn van beroep willekeurig te verschuiven, zodat de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van de bedoelde bestuurshandeling buiten weten, zowel van de overheid van wie zij uitgaat, als van alle andere belanghebbenden, in het ongewisse worden gehouden, met alle nadelige gevolgen van dien.

Het beginsel volgens hetwelk voorkomen moet worden dat de gelding van administratieve beslissingen te lang onzeker blijft en dat aan het voormelde artikel 4 van de procedureregeling ten grondslag ligt, eensdeels, en de noodzaak van een evenwichtige bescherming van de belangen én van de aanvrager én van de omwonenden en andere belanghebbende personen, anderdeels, brengt met zich mee dat degene die meent te worden benadeeld door een verkavelingsvergunning en die het bestaan van die vergunning moet vermoeden, de verplichting heeft binnen een redelijke termijn gebruik te maken

van de hem ter beschikking staande middelen om kennis te nemen van de inhoud van de afgegeven verkavelingsvergunning.

Eens die redelijke termijn verstreken, neemt de termijn van zestig dagen om een annulatieberoep in te dienen een aanvang.

Het is zaak van de partij die aanvoert dat het beroep laattijdig is, het bewijs te leveren van het tijdstip waarop de verzoekende partij kennis had of kon hebben van de mogelijke afgifte van de bestreden vergunning.

Het is dan weer zaak van de verzoekende partij in voorkomend geval aan te tonen dat zij binnen de redelijke termijn, via de geëigende middelen, de nodige inlichtingen over de bestreden vergunning heeft proberen in te winnen.

14. De tussenkomende partij toont niet aan, en beweert trouwens niet, dat de verzoekende partijen meer dan zestig dagen vóór de indiening van hun annulatieberoep kennis hadden van het bestaan, de aard en de draagwijdte van de bestreden vergunning.

De tussenkomende partij toont evenmin aan dat de verzoekende partijen kennis konden gekregen hebben van de afgifte van de bestreden vergunning. Op een derde belanghebbende, zoals de verzoekende partijen, die kennis heeft van een aanvraag tot verkavelingsvergunning, rust niet de verplichting om op regelmatige tijdstippen op het gemeentehuis te informeren of de gevraagde vergunning al dan niet is verleend. Het feit dat de verzoekende partijen een bezwaarschrift tegen de verkavelingsaanvraag hebben ingediend in de loop van het daarover gevoerde openbaar onderzoek, noch het feit dat een eerder verleende verkavelingsvergunning werd ingetrokken, doen aan deze regel afbreuk.

De exceptie wordt verworpen.

15. De eerste verwerende en de tussenkomende partij betwisten het actueel belang van de verzoekende partijen. Zij verwijzen naar de stedenbouwkundige vergunning die door het college van burgemeester en schepenen op 26 april 2011 werd verleend voor het bouwen van een eengezinswoning op lot 12 van de bestreden verkaveling.

16. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat enkel is aangetoond dat voor het lot 12 een stedenbouwkundige vergunning is verleend. Uit de enkele verklaring van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, op verzoek van de heer Van De Sijpe, bij emailbericht van 16 juni 2011 aan laatstgenoemde dat de vergunninghouder “de onmiddellijke aanplakking” van de stedenbouwkundige vergunning bevestigd heeft en dat het college van burgemeester en schepenen geen afschrift van het beroepschrift overeenkomstig artikel 4.7.21, § 4, tweede lid VCRO van de indiener van het beroep heeft ontvangen, kan niet het definitief en onaantastbaar karakter van deze stedenbouwkundige vergunning worden afgeleid.

De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van het eerste middel

17. De verzoekende partijen voeren onder meer de schending aan van het gewestplan Leuven, artikel 5.1.1 van het besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: het inrichtingsbesluit), artikel 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna: het gecoördineerde decreet), artikel 103 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DRO), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de motiveringswet).

Zij betogen dat “een groot deel van de constructies voor de waterhuishouding (bezinkingsbekken en gracht) worden ingeplant buiten het woongebied”, meer bepaald in “woonuitbreidingsgebied (...) dat onttrokken werd uit het woonaanbod volgens de bindende bepalingen van het gemeentelijk ruimtelijke structuurplan en dat middels een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan wordt herbestemd naar agrarisch gebied” terwijl er krachtens artikel 5.1.1 van het inrichtingsbesluit “uitsluitend groepswoningbouw is toegestaan en dus geen afwateringsconstructies (bezinkingsbekken en gracht) in functie van de naastgelegen verkaveling voor particuliere woningen zonder sociaal oogmerk”. Voorts stellen zij dat “het bestreden besluit er dus ten onrechte van uitgaat dat er op dit punt geen strijdigheid voorligt met gewestplan”, het

bestreden besluit ten onrechte aanneemt dat het bezinkingsbekken en de open gracht bestemmingsongevoelig zouden zijn vermits “zij als onderdeel van deze verkaveling en de daarin voorziene particuliere bebouwing (...) wel degelijk participeert aan een gewestplanbestemming, met name deze van woongebied”, “uit niets blijkt dat het dossier op grond van de uitzonderingsbepaling van artikel 20 inrichtingsbesluit (...) werd ingediend, onderzocht of ingewilligd” en “de voorziene constructies (...) niet bestaanbaar zijn met de bestemming woonuitbreidingsgebied en evenmin met de toekomstige bestemming agrarisch gebied (en) geenszins te beschouwen zijn als werken van algemeen belang”, en “het voorontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan Herbestemmingen Bergen (...) nog niet voorlopig werd vastgesteld”.

18. De tweede verwerende partij repliceert dat het bestreden besluit “impliciet maar zeker op artikel 20 van het inrichtingsbesluit (steunt)”, “de installatie van een bezinkingsbekken en een gracht om erosie en wateroverlast tegen te gaan een gemeenschapsvoorziening is”, en “de overwegingen (in het bestreden besluit) die zijn gemaakt in het kader van de opmaak van het RUP Bergen (...) de vaststelling (bevestigt) dat de constructies verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonische karakter van het betrokken gebied”.

19. De verzoekende partijen betwisten in de memorie van wederantwoord de toepassing evenals de toepasbaarheid van artikel 20 van het inrichtingsbesluit.

20. De tussenkomen partij antwoordt dat het bezinkingsbekken en de open gracht in het woonuitbreidingsgebied “voorzien (zijn) omwille van de waterafvoer van de boven de verkaveling gelegen hogere gebieden en kaderen binnen het erosiebestrijdingsplan voor het gebied binnen Bergen” en dat “door de inplanting (er)van (...) zowel het terrein van de verkaveling als de omliggende gebieden, waaronder het perceel van verzoekende partijen, beschermd (wordt) tegen de wateroverlast van hoger gelegen gebieden” en leidt hieruit af dat “de bewering (...) dat het bezinkingsbekken en de open gracht bestemmingsgevoelig

zijn want uitsluitend gericht op de verkaveling, niet op(gaat)”. Verder stelt zij dat het college van burgemeester en schepenen “geen toepassing van artikel 20 van het inrichtingsbesluit (heeft gemaakt) en (...) dat ook niet (hoefde) te doen” en dat uit “een overbodig motief” in het bestreden besluit “niet (valt) af te leiden dat de gemeente lijkt te anticiperen op het voorontwerp RUP Herbestemmingen Bergen”.

Beoordeling

21. Op grond van artikel 5.1.1 van het inrichtingsbesluit zijn woonuitbreidingsgebieden uitsluitend bestemd voor groepswooningbouw zolang de bevoegde overheid niet over de ordening van het gebied heeft beslist. Onder “groepswooningbouw” in de zin van artikel 5, 1.1 van het inrichtingsbesluit dient te worden verstaan het gelijktijdig oprichten van meerdere gebouwen bestemd voor bewoning die één samenhangend geheel vormen.

Uit de gegevens van het dossier moet worden afgeleid dat de bevoegde overheid nog niet over de ordening van dit woonuitbreidingsgebied heeft beslist.

22. Uit de gegevens van het dossier blijkt verder dat het zuidelijk gelegen bezinkingsbekken en de daarop aansluitende open gracht deel uitmaken van de volgens het ingediende en goedgekeurde plan te verkavelen gronden en derhalve van de bestreden verkavelingsvergunning en dat dit bekken en die gracht volgens het gewestplan Leuven in woonuitbreidingsgebied is gesitueerd. In het bestreden besluit wordt dan ook ten onrechte in de rubriek “stedenbouwkundige basisgegevens uit de plannen van aanleg” vermeld dat deze “aangrenzend aan het perceel van de verkavelingsaanvraag” voorzien zouden zijn en in de rubriek “beoordeling” dat “het terrein (...) deel uit(maakt) van een woongebied”.

23. Het bezinkingsbekken noch de open gracht kunnen afzonderlijk of samengenomen worden beschouwd als “groepswooningbouw” in de zin van artikel 5, 1.1 van het inrichtingsbesluit.

24. De vergunningverlenende overheid is er niet toe gehouden uit eigen beweging te onderzoeken of een vergunning, met toepassing van artikel 20 van het inrichtingenbesluit, in afwijking van de geldende bestemmingsvoorschriften kan worden verleend.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verkavelingsaanvraag geen verzoek om toepassing van het voormelde artikel 20 bevat.

25. In de bestreden beslissing wordt bij de weerlegging van de bezwaren het volgende gesteld:

“Het bezinkingsbekken en de gracht ten zuiden van de verkaveling, als oneigenlijk gebruik van het woonuitbreidingsgebied (gewestplan), zijn aanvaardbaar op deze locatie. Riolering en grachten zijn bestemmings(on)gevoelige infrastructuren die ten behoeve van de gemeenschap worden aangelegd ongeacht gewestplanbepalingen. Het bezinkingsbekken en de retentiegracht met te beplanten talud zijn eveneens opgenomen in het voorontwerp van RUP Herbestemmingen “Bergen” als zone in overdruk op de zone professionele landbouw. Dit bezwaar wordt niet weerhouden”.

Geen enkel gegeven in het dossier wijst erop, zoals de tussenkomenende partij voorhoudt, dat “het verkavelingsplan, op uitdrukkelijk verzoek van de gemeente, heeft voorzien in de inplanting van een bezinkingsbekken en een open gracht in het gebied dat overeenkomstig het gewestplan Leuven bestemd is tot woonuitbreidingsgebied”. Uit de goedgekeurde verkavelingsplannen blijkt dat het, zuidelijk gelegen, bezinkingsbekken en de daarop aansluitende open gracht, in wezen, noodzakelijk is voor de geplande verkaveling om “het probleem van het afstromend water en modder”, komende van de hoger gelegen gronden tegen te gaan. Het bestreden besluit stelt in de rubriek “Beoordeling” trouwens het volgende:

“Het afstromend water en de modder creëren geulen naar de meer noordelijk gelegen delen en richting Dellestraat. De erosieproblematiek kan geen aanleiding geven tot het vermijden van bebouwing. Door de bebouwing zal ter hoogte van de percelen, vanwege de woningen, verhardingen en beplanting minder erosie zijn dan bij de bewerking voor de landbouw. De uitvoering van de verkaveling vergroot de kans op erosie niet. Voor de erosie afkomstig van het hoger gelegen gebied af te stoppen

en op te vangen is een gracht, aanplant van houtkanten op het talud en een bezinkingsbekken voorzien”.

Uit het voorgaande moet noodzakelijkerwijze worden afgeleid dat het voorzien van “een gracht, aanplant van houtkanten op het talud en een bezinkingsbekken” teneinde “de erosie afkomstig van het hoger gelegen gebied af te stoppen en op te vangen”, in functie staat van de bestreden verkaveling zelf. Anders dan in het bestreden besluit wordt aangenomen, kan de aanleg van het bezinkingsbekken en de daarop aansluitende open gracht dan ook niet worden aangemerkt als zijnde “infrastructuren die ten behoeve van de gemeenschap worden aangelegd”.

De verzoekende partijen voeren terecht aan dat de verkavelingsaanvraag “niet is ingediend, onderzocht of bewilligd” op grond van het voornoemde artikel 20. Van het “impliciet maar zeker” steunen op voornoemd artikel 20 in het bestreden besluit kan derhalve geenszins sprake zijn.

26. De verzoekende partijen voeren ten slotte op goede gronden aan dat een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, waarin in overdruk is voorzien in een zone voor bezinkingsbekken en retentiegracht, niet dienstig kan worden ingeroepen wanneer dat plan nog in een voorontwerpfase is, om bij de vergunningverlening af te wijken van de geldende gewestplanbestemming.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 30 maart 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herent waarbij aan Gerard Meulemans de verkavelingsvergunning wordt verleend voor een terrein aan de Schaffelkantstraat te Herent, kadastraal bekend sectie I, nrs. 189/r, 187/f (deel), 187/g (deel) en 188/c (deel).

2. De verwerende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 525 euro, ieder voor de helft.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig juni 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens